

Publicerad 2007-05-02 22:07 av hellen

Att vilja är en sak och att agera är en helt annan.....

Resan tillbaka

Jag hade just klivit av.

Du stod och väntade på perrongen

Jag var yr och marken gungade under mina fötter

Jag försökte fästa blicken på väggen bakom dej

Du log, din ena hand rörde sig lite, som om du ville skynda på mig

För en sekund stannade jag, ville jag verkligen träffa dej igen?

Ovanför mig svävade de stora svarta fåglarna, jag kunde höra deras vingslag.

Jag höll hårt i min välpackade väska, som jag fått ärva av min mor

Mina röda högklackade skor ekade mot gatan och mitt hjärta klappade hårt

Vägen fram till dig kändes oändligt lång och samtidigt alldeles för kort.

Jag tittade ner i marken, asfalten var grå och ojämn, precis som mitt inre.

Du rörde på dej, framåt och jag kände hur jag ryckte till.

Jag ville inte att Du skulle möta mig, jag ville gå hela vägen fram själv.

Än var det tid att vända, än hade jag chansen att springa tillbaka till tryggheten.

Din mörkgråa kappa påminde mig om din kraft, din makt, jag hatade den kappan.

En liten flicka i rödrutig klänning sprang förbi mig och slog emot min väska så jag tappade den i marken.

Jag stelnade till och tittade rakt in i dina ögon, men Du stod kvar, precis som om Du förstod.

Den lilla flickan hade kommit tillbaka och stod med min väska i handen, hon ville att jag skulle ta den, så hon kunde fortsätta att springa till sin mamma som stod och väntade på andra sidan, hon hade bara lycka i sina ögon.

Jag gav flickan ett leende och tog emot väskan och tryckte den hårt mot mitt bröst, som om den skulle ge mig någon slags trygghet.

Mitt hjärta slog så hårt så jag trodde att det hördes ända fram till dig.

Jag vände mig om sakta och tittade mot vagnen jag nyss suttit i där satt nu en äldre dam och tittade ut och såg så nöjd och belåten ut.

Än fanns det tid att vända, än hade jag chansen att återvända till tryggheten och ensamheten igen. Mina ben darrade och jag kände att jag skulle vara tvungen att få sätta mig ner. Jag tittade hastigt bort mot perrongen där Du fortfarande stod kvar och visst kunde jag urskilja en viss osäkerhet i din så annars säkra blick.

Du visste, Du visste så väl, att om skulle jag vända nu så skulle Du aldrig få se mig igen. Dina ögon blev mörkare och mörkare och Du rättade till hatten som så outgrundligt perfekt prydd ditt huvud.

Nu gällde det, ville jag verkligen träffa dej igen, jag tvekade, aldrig har mitt hjärta gjort mig så påmind om att det fanns i min kropp som nu. aldrig någonsin hade jag känt mig så osäker som nu.

Som en blixst från en klarblå himmel såg jag ditt ansikte framför mig, din mun dina ögon, ja hela Du uppenbarades framför mig, som en film i alldeles för hög hastighet. Jag ville stoppa filmen men jag var som förlamad. Plötsligt kände jag en arm om mina axlar och någon ledde mig tillbaka mot vagnen där jag kommit ifrån.

- Min dam, jag tror nog att Du har klivit av lite för tidigt, Du är inte riktigt framme vid ditt mål ännu, så en vänlig men bestämd röst.

Innan jag visste ordet av så satt jag åter i vagnen. Min väska låg på hyllan ovanför och en herre satt med en tidning framför sig och läste om gårdagens oväder som dragit fram och åsamkat ytterligare kaos ute på landsbygden. Jag stirrade rakt framför mig, jag vågade inte vända blicken mot det fönster som fanns på andra sidan.

Vagnen började sakta att röra på sig och herren med tidningen vände blad och fortsatte att läsa på andra sidan och harklade sig obekymrat samtidigt. Jag kände en stark oemotståndlig vilja att titta ut genom fönstret, en inre kris härjade vilt i mitt inre och jag började andas allt häftigare. Herren med tidningen ändrade irriterat ställning och skakade häftigt till i sin tidning och lyfte upp en arg blick emot mig, men återgick snabbt till sin tidning när han såg min förvirrade uppsyn.

Vagnen började att gå fortare och fortare och utan att tänka mig för reste jag mig upp och hängde mig över bordet som fanns framför fönstret. Människor stod och vinkade och min blick sökte sig snabbt till den plats där Du tidigare stod. Jag sökte förtvivlat efter Dig men jag kunde inte finna Dig. Mitt hjärta lugnade sakta ned sig och jag förstod att jag missat Dig, Du hade gått Din väg. Jag drog en djup lättnande suck och backade tillbaka till min plats. Äntligen, äntligen var det över, jag behövde inte oroa mig mer.

En lång resa väntade mig tillbaka och jag hade en bok liggandes i min väska som jag försökt att läsa på vägen till Dig, men jag hade inte kunnat koncentrera mig, så jag tänkte att jag skulle försöka läsa den nu i stället. Jag reste mig upp för att ta ner min väska när dörren till vagnen jag satt i öppnades. Jag vände hastigt min blick mot dörren och chocken av vad jag såg blev så kraftig att jag helt tappade balansen och trillade rakt i knät på herren med tidningen.

Där stod Du, med ditt breda leende och skakade ursäktande på huvudet.

- Det är min fru, hon är inte riktigt frisk, hon tror att hon ska åka hem, men hon är redan hemma, hon är lite förvirrad, sa Du med en säker och mörk röst.

Du hjälpte mig upp och herren med tidningen kom till din hjälp. Ni föste ut mig ur vagnen och dörren bakom mig stängdes. Ljudet från bromsarna på vagnen ekar än i dag i mitt huvud och herren med tidningen ser jag varje dag framför mig med en arg och irriterad blick stirrandes på mig som om jag inte vore riktigt klok.....

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren hellen med Poeter.se id #11304 innehar upphovsrätten